

Korset och Kronan

Nr 74/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 8)

Det är nu dags att gå in lite närmare på vad vår lutherska bekännelse lär om dopet. Det finns några huvudställen där dopet behandlas i särskilda artiklar. Där ges en omfattande och tydlig framställning av detta viktiga huvudämne. De ställen som är särskilt aktuella är följande (sidhänvisningar till Svenska Kyrkans Bekännelseskriterier, SKB, 1957):

1. Augsburgska bek. CA, art. 9, s. 59.
2. Apologin, art. 9, s. 184f.
3. Schmalkaldiska art. del 3:5, s. 331
4. Lilla katekesen, del 4, s. 369f
5. Stora katekesen, del 4, s. 472-483
6. Konkordieformeln, s. 535, 675

Dessutom finns det många ställen där dopet mera tillfälligt berörs. Bekännelsen behandlar ju också den viktiga läran om arvsyndens, som är en förutsättning för att förstå dopets nödvändighet samt läran om

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

Kristi försoning, den Helige Ande och nådemedlen, som visar oss grunden för saligheten som vi får ta emot i dopet.

1. Augsburgska bekännelsen.

Denna bekännelse behandlades redan i Korset och Kronan nr 67/2021. Men jag gör en kort repetition av denna grundläggande artikel. I min översättning från den tyska texten heter det:

Om dopet lärs att det är nödvändigt för saligheten och att Guds nåd erbjuds genom det. Därför skall man även döpa barnen. Genom dopet överlämnas de åt Gud och får del av hans nåd. Därför förkastas baptisterna (omdöparna) som lär, att barndopet inte är rätt och som menar att barnen kan bli frälsta utan dop.

SKB:s översättning från den latinska texten lyder (texten varsamt moderniserad av mig):

Om dopet lär de, att det är nödvändigt till saligheten och att Guds nåd tillbjuds genom dopet samt att barnen bör döpas, för att de genom dopet må framföras till Gud och så upptagas i hans nåd. De fördömer vederdöparna, som bestrider, att barnen blir frälsta genom dopet.

Det grundläggande här är framför allt

att dopet verkligen är *ett nådemedel* där den som döps får syndernas förlåtelse. Dopet är nödvändigt för frälsningen. Det innebär att dopet är befallt av Gud själv och att han där utlovar oss sin nåd och förlåtelse. Dopet är dock inte *absolut nödvändigt* eftersom samma nåd och förlåtelse ges genom Guds ords predikan och läsning samt även i nattvarden och bikten. Om någon har kommit till tro genom evangelium men ännu inte har hunnit döpas är han ändå en kristen. Men han bör då snarast låta döpa sig. Annars blir han en som föraktar dopet och inte vill bli döpt, vilket är en svår synd. Samma sak gäller dem som menar att barn inte skall döpas. De visar därmed att de inte tror på vad Gud lär om dopet. Man har sagt att det inte är frånvaron av dopet i sig som leder till förtappelse utan föraktet för dopet. Jesus säger ju:

Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd (Mark. 16:16).

Barndop och nöddop

Att dopet är nödvändigt för frälsningen innebär också att vi som kristna skall se till att våra barn döps så tidigt som möjligt. Förr skedde det i regel dagen efter födseln. Barnet togs antingen till en kyrka alldeles nära födelseplatsen, eller så kom prästen till hemmet och döpte barnet där. Dopet sker ju inte för familjens och släktingarnas skull, utan för barnets skull. Om släktingar och vänner inte kan komma till dopet bör det inte av denna anledning skjutas upp. Om man i vår tid väntar någon vecka med dopet för att kunna ha det i församlingen är det inte fel. Men vi skall då vara klara över att om barnet riskerar att dö måste en kristen förälder eller någon annan kristen på plats förrätta nöddop! Det kan till exempel ske på sjukhuset efter förlossningen. Där finns också andaktsrum. Nöddopet sker enkelt genom att man sjunger en psalm och ber en bön (om man har tid) och sedan döper i rent vatten med orden: Jag döper dig i Guds, Faderns,

Sonens och den Helige Andes, namn. Amen. Sedan kan man be Fader Vår och Välsignelsen. Det bör finnas minst ett vittne till nöddopet, och det hela anmäls sedan snarast till prästen.

I Augustanas dopartikel förkastas med starka ord den baptistiska villfarelsen att barn inte skall döpas. Dessa vederdöpare eller anabaptister lärde och lär även idag att barnen kan bli frälsta utan dop. De menade då inte det undantag som också Luther klart lär, nämligen att om en olycka sker så att barnet plötsligt dör, så har vi rätt att trösta föräldrarna med att Gud vet om föräldrarnas önskan att döpa barnet och att de med förtröstan skall lämna det döda barnet i Guds händer.

Men baptisterna menar att barnen inte har någon arvsynd och därför inte behöver döpas. De ser dopet enbart som en bekännelsehandling som bara kan ske av någon som har avgjort sig för Gud. Omvändelse och dop blir en gärningslära. Men enligt skriften är dopet Guds gärning med oss, ett bad till ny födelse och förnyelse i den Helige Ande. Anabaptisternas lära är en farlig villfarelse som förnekar dopets väsen och verkan. Bekännelsen säger ju:

Genom dopet överlämnas de (barnen) åt Gud och får del av hans nåd.

Detta är grundläggande. Dopbefallningen i gäller alla människor, både vuxna och barn, män och kvinnor. Jesus säger ju:

"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut." (Matt. 28:18-20).

Om och om igen upprepar vår bekännelse detta att även barnen hör med till "alla folk". Så skall vi vara övertygade om att Guds nåd i dopet ges till var och en som döps. Genom tron mottar vi så förlåtelsen i dopet till evigt liv.

Forts. i nästa nr